

— Menjen az ördögbe! — feledkezett meg hivatásáról megint.

Legyintett a kezével és szigorúan a rendőrrre nézett:

— Hagyja!

A szíve vérzett. A veszteség miatt csakhogy ki nem csordultak könnyei. Azután megvigasztalódott:

— Inkább nem. Hogy bűnbe ne essek...

Fia másodszor szégyenkezett. Egészen elpirult, amikor az esetet elmesélték neki és a rendőrségen átadták a bőröndöt.

Hogy a dolgot helyrehozza, apjához városi szabót küldött ki anyaggal, hogy válasszon ki új ruhára és csináltasson szép, fekete papi ruhát.

— Nem, majszter úr, — utasította el a tiszteletes, — köszönöm a fiának, de öreg embernek csak öreg dolog való. Tudja, ez a harmónia.

Szlovákból fordította: *Vájlok Sándor*.

MIHÁLY LÁSZLÓ:

HUMANISTA VERS

De hangos lett ez a magyar aréna!
A lárma tombol: Ki a jobb, ki a bal?
Csak az én szóm marad keserű néma.

Mert bárki mit mond: rendre csal,
nem változott meg senki semmiképpen,
csupán a frissebb s bővebb koncba fal.

Bizony csak mind a hasznukat keresték,
s nem egyebek: rókák és ordasok,
s nem változott rajtuk más csak a festék.

S ha lelankadnak mind a lázak,
s leapad csendben az a lárma-tenger,
amiben fuldoklik most ez a század;

megvállik, hogy ki volt a nagy, az ember,
melyik volt csak szó, üresen üvöltő,
ki volt az igaz, szent, s ki volt a költő.